

Недавно је Зоран Остојић, званичник ЛДП-а, одржао конференцију за новинаре. Показао је два различита чланка, али из истих дневних новина, штампана на истој страници и истог дана (27. марта). Једино што се први чланак налазио у издању за унутрашњост, а други у издању за Београд. Оба су говорила о најновијим истраживањима јавног мњења. Наслов првог био је „Радикали ипак испред 'тадићеваца'“, а наслов другог „'Тадићевци' корак испред радикала“. У издању за унутрашњост представљено је истраживање Стратеџик маркетинга, по коме СРС има 40 одсто, а ДС 37 одсто. У издању за Београд представљено је истраживање „реномиране америчке агенције“ по којем ДС има 38, а СРС 37 процената.

Повод Остојићевог реаговања били су различити резултати за ЛДП. По првом истраживању ЛДП има 5,0, а по другом 3,9 одсто. По првом улази у парламент, по другом остаје „испод црте“. То никако није пријатан налаз за гласаче ЛДП-а. Но, и нека друга истраживања показују да ЛДП има проблем са уласком у скупштину. Рецимо, према „Медијум Галупу“ (Блиц, 22. март), ЛДП има 3,1 посто и такође не успева да се пласира у парламент.

На прошлим парламентарним изборима ЛДП је освојио 214.000 гласова или 5,3 процента. Али, тада је наступао у коалицији са Ненадом Чанком. Његова снага у Војводини цени се на око 50.000 гласова. Без Чанка ЛДП не би ушао у скупштину. Самопоуздање ЛДП-а, међутим, почива на чињеници да је Чедомир Јовановић, на председничким изборима, и без подршке Чанка добио 220.000 гласова или 5,3 посто. Ипак, поједини аналитичари сумњају да ЛДП може да понови тај резултат. Реторика његових челника постала је идеолошки још ригиднија, а његов маркетинг, нарочито најновији спот, изгледа готово секташки херметично.

Било како било, поставља се питање: зашто Тадић није у коалицију узео и ЛДП? Он се руководио идејом да „ни један глас за европску Србију не сме да пропадне“. Под окриље ДС примио је Г17, ЛСВ, СПО, СДП... Зашто није примио и ЛДП? „Спасавајући“ Чанкових 50.000 гласова, Тадић је добио болну тачку коју су његови противници одмах напали. Зашто је онда ризиковао да пропадне 200.000 гласова? Зашто није узео и Чеду?

Одговор вероватно лежи у несношљивој Јовановићевој ароганцији. Док је Чанак одмах признао примат ДС, Јовановић је наставио са својом апсурдном причом. Она се састоји у тврдњи да је ЛДП спреман на „компромис“ са ДС, али под малецким условом: да ДС призна све своје политичке заблуде и да на коленима допузи до положаја идеолошки безгрешног ЛДП-а.

Са људског становишта одбијање да се у коалицију узме такав партнер делује разумљиво. Али, да ли је тако и са политичког становишта? Са киме Тадић мисли да дође до скупштинске већине ако ЛДП не уђе у парламент? Без тих 15 посланика Тадић тешко да ће имати довољно мандата да образује владу. Људски разумљива реакција може бити кобна политичка грешка.

Занимљиво је, међутим, да оба истраживања која остављају ЛДП „испод црте“ показују да „тадићевци“ могу да направе владу са мањинама и са СПС-ом. Ивица Дачић је, за разлику од Јовановића, демонстрирао завидни политички прагматизам. Дајући скупштинску већину првој Коштуничиној влади, Дачић се показао као лојалан и не превише захтеван партнер. Уз то, након Милошевићеве смрти нестало је и симболичке карице која је СПС везивала за деведесете. Тако су се умножиле спекулације да ће СПС дати већину за еврореформску владу. Такве спекулације нису биле добре за Дачића. Њега су партијски дисиденти одмах оптужили да хоће да патриотске гласове однесе еврореформистима. Дачић се све одлучније бранио. На крају је изјавио да је „коалиција са ДС апсолутно искључена“ и ставио до знања да као своје будуће коалиционе partnere у влади види само ДСС и СРС (Вечерње новости, 31. март).

Тако је круг затворен. Наиме, сва наведена истраживања, али и остала, показују да ће СРС, ДСС и СПС имати већину у скупштини. Ако се Дачић буде држао онога што сада говори и ако се не деси неки спектакуларни преокрет који ће довести до тога да ДС и ДСС поново падну један другом у загрљај, исход избора је изванредно јасан. Нову владу правиће СРС, ДСС и СПС. Недоумица је само да ли ће СРС и ДСС имати довољно мандата да сами образују кабинет. Али, рачуница тренутно изгледа неумољиво. Каква год да буде, нова влада свакако неће бити „еврореформска“.

Под садашњим условима, постоји само једна шанса за ДС. Да након најновије Дачићеве декларације потопа СПС испод линије цензуса и помогне „јуродивом“ ЛДП-у да ускочи у скупштину. Али, да ли је тако нешто могуће? И ако јесте, да ли је за тако сложену операцију остало довољно времена?